

L'home, mesura de totes les coses

Joan Fuster

L'home, mesura de totes les coses

El nombre dels qui s'entenen

“Parlant la gent s’entén”, diuen. Jo crec que, en general, la gent s’entén molt poc. Ara bé: l’única manera possible d’entendre’s és parlant. Només que això de “parlar”—de parlar per entendre el proïsme i per fer-se entendre per ell—no és cosa que es produeixi sempre en condicions mitjanament favorables. Si fem un recompte i una estimació de les paraules que al cap del dia encreuem amb la gent del nostre entorn, i n’analitzem l’abast i l’eficàcia, comprovarem que a penes ens han servit per a res. En realitat, sí, ens han servit per a molt: per a donar un ordre o un encàrrec, per a referir un acudit o una notícia, per a precisar un negoci o una nimietat familiar, i d’altres operacions de tràmit social, que, certament, constitueixen la part més voluminosa i urgent de la nostra vida pràctica. Però, ben mirat, tot això és encara “anterior” al propòsit i a la necessitat d’“entendre’ns”: d’entendre’ns els uns als altres, i d’entendre pelgats els problemes i les esperances que tinguem en comú. Parlar d’això últim és “conversar”. Et terme “conversa, en efecte, sol admetre aquesta accepció lleument restringida: es tracta d’una forma de “parlar-nos”, no massa mediatitzada per la premsa, i amb temes que, fins i tot partint del més trivialment anecdòtic, apunten a qüestions més vastes o penetrants. I la veritat és que no resulta freqüent de trobar enlloc massa “conversadors” de bona pasta. Hi ha un “art de conversa” que pocs poseeixen o aprenen. No és la mateixa cosa garlar que conversar, i tan abundants com els garlaires són d’escassos els conversadors.